

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Даниела Борисова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора Л. Анг. К.
като разглежда докладваното от Андрей Ангелов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100602531 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 30.03.2022г., постановена по НОХД № 1451/22г. по описа на СРС, НО, 99 състав, съдът е признал за виновен подсъдимия Г. Д. Г. за това, че на 24.08.2021 г., около 15:30 часа, в цех на „ИХБ М.К.“ АД, находящ се в гр. София, ул. ****, чрез нанасяне на удар с ръка по тялото на Д.Л.П., му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на ребрата в ляво по мишнична линия (7, 8, 9 и 10 ребра), което нараняване е реализирало медико-биологичния признак на трайно затрудняване движенията на снагата, явяващо се престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК, като при условията на чл.54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 9 (девет) месеца, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК за срок от 3 (три) години. Според правилото на чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият Г. е осъден също така да заплати деловодните разноски в размер на 97.50 лв. по сметка на СДВР и 50.00лв. – по сметка на СРС.

От така постановената присъда е останал недоволен подс. Г., който чрез защитника си адв. П. Т. , я оспорва. В депозираната жалба (и допълнението към нея) се твърди необоснованост на първоинстанционния съдебен акт и се прави искане за отмяна

на първоинстанционната присъда и постановяване на нова от въззивния съд, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал.1 от НК. В подкрепа на тезата си адв. Т. изтъква, че доказателствената съвкупност по делото е противоречива относно наличието на удар от подзащитния му към пострадалия, като в дадените от подзащитния му обяснения и показанията на св. Я. и св. П. се установява единствено блъскане с отворена длан и които доказателствени средства следва да бъдат кредитирани. Оттам и заключава, че е налична недоказаност на обвинителната теза срещу подзащитния му и прави искане за неговото оправдаване.

От упълномощеният в хода на въззивното производство защитник – адв. Марина Т. е постъпило допълнително писмено изложение по реда на чл. 320, ал.4 от НПК, в което се инвокира наличието на съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на под. Г. - съответствието на обвинителния акт с изискванията на чл. 246, ал.2 от НПК, тъй като в него единствено е посочено нанасяне на един единствен удар, без да е конкретизиран по механизъм и място на поражение. На следващо място се оспорва приетата по делото съдебно медицинска експертиза / СМЕ/ изготвена единствено по писмена документация, както и документите, изпратени от УМБАЛСМ „ Н.И. Пирогов“, като отново акцентира върху противоречивите свидетелски показания по делото, установяващи според защитника не удар, а бутане от страна на подзащитния й. Прави и доказателствени искания.

Във връзка с допълнителното писмено изложение по реда на чл. 320, ал.4 от НПК въззивния съд е допуснал съдебно следствие пред втората инстанция, в хода на което подс. Г. даде обяснения, в който заяви, че на 8-я ден от инцидента пострадалият е посетил с личния си автомобил цеха и е престоял там повече от 2 часа; отново бяха изискани от УМБАЛСМ „ Н.И. Пирогов“ данни за прегледа и извършените изследвания на пострадалия П. и бе назначена (и впоследствие приета) допълнителна СМЕ от експертите П. Р. и Ц. Г..

В хода на съдебните прения упълномощеният защитник на подс. Г. - адв. Т. в обстоятелствена пледоария оспорва фактическите констатации на СРС, намирайки ги за неправилни и необосновани, а оттам заключава, че обвинението е недоказано. Поддържа искането си за постановяване на оправдателна присъда от въззивния съд.

Подс. Г. поддържа становището на защитника си, без да излага собствени аргументи и го сочи за свой съдебен адресат.

Прокурорът от СГП намира жалбата за неоснователна и моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

В предоставената му последна дума подс. Г. моли съда бъде оправдан.

Съдът, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло

правилността на присъдата, намира за установено следното:

На първо място следва да бъдат обсъдени доводите на защитата (адв. Т.) за допуснато от първостепенния съд съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с внесения в съда обвинителен акт и съответствието му с изискванията на чл.246, ал.2 от НПК в частта му относно посочения механизъм на причиняване на увреждането. Извън недопустимостта на направеното възражение по см. на чл. 248, ал.3 от НПК, разгледано по същество то е неоснователно, тъй като описаният в обвинителния акт начин на причиняване на увредата е напълно ясен и еднозначен – чрез нанасяне на удар с ръка по тялото. Твърденията на защитата, че е било необходимо в акта на обвинението да бъде посочено и положението на ръката (свита в юмрук) не следва да бъдат споделени, тъй като подобен подход води до неоправдан формализъм – напълно достатъчно е описанието на частта на тялото, с която е нанесен удара и мястото на неговото попадане. Неоснователността на възражението за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила обуславя необходимост въззивната инстанция да провери обосноваността и законосъобразността на обжалваната присъда.

Подсъдимият Г. е с добри характеристични данни и неосъждан. Към инкриминирания период – лятото на 2021г. подс. Г. и пострадалият Д.П. били служители в „ИХБ М.К.“ АД. Подсъдимият Г. изпълнявал длъжността „заместник ръководител обособено производство“, а пострадалият П. му бил служебно подчинен, изпълнявайки длъжността „формовчик“. Двамата полагали труда си в цех на дружеството, находящ се в град София, ул. ****. Двамата били във влошени отношения и избягвали да общуват, тъй като пострадалият П. често не изпълнявал поставените му задачи и се опитвал да не върши качествено възложената му работа, като имало образувани няколко дисциплинарни производства срещу П. по посочените причини и му били налагани дисциплинарни наказания.

На 24.08.2021 г. в края на работния ден, работниците в цеха предприели дейност по организация и подготовка на следващия работен ден. По нареждане на подс. Г. били закачени леярски каси за вагон, за да бъдат преместени на друго място. При преместването на леярските каси, една от тях паднала и подсъдимият Г. поискал съдействие от работниците, като наредил и на пострадалия П. да се включи в работата по нареждане на касите. Въпреки, че свидетелят П. бил служебно подчинен на подсъдимия Г., той не изпълнил указаното от него и не предприел никакви действия. Виждайки как пострадалия П. гледа безучастно работата на колегите си, подсъдимият Г. се разгневил и се насочил с бърза крачка към него. Около 15:30 часа свидетелят П. се намирал до машина тип миксер. Свидетелите К. Я. и Д. П. видели как подсъдимият Г. върви бързо в посока към свидетеля П.. В този момент подсъдимият Г. стигнал до свидетеля П., казал му: „Сега ще видиш!“ и му нанесъл удар с ръка (юмрук) по тялото в лявата част на гръдния кош в областта на ребрата. Свидателят П. вследствие на удара приседнал на каса зад него и се опитал да си поеме въздух. Веднага след нанасяне на удара подсъдимият Г. се обърнал и се отдалечил. Свидателят П. успял да нормализира

дишането си, след което напуснал работното помещение без съществени затруднения. Няколко минути по-късно, докато бил в банята на фирмата, свидетелят П. изпитал силна болка в областта на ребрата от лявата страна на тялото му, където малко преди това бил ударен с ръка от подсъдимия. Болката затруднявала дишането му, поради което П. преценил, че не е в състояние самостоятелно да управлява автомобила си и се обадил на дъщеря си, за да го вземе от работното му място. Дъщерята на свидетеля П. отишла до работното място на баща си, където той я чакал пред сградата. Същият дишал трудно, държал се за ребрата и изпитвал затруднение да ходи. Тя му помогнала да се качи в автомобила и го закарала до адреса му, а по пътя той ѝ разказал за инцидента.

На 25.08.2021 г. пострадалият П. отишъл на преглед в УМБАЛСМ „Пирогов“, където след извършен преглед било установено, че имал счупване на две ребра - 8 и 9 в ляво по мишнична линия, а също оток и хематом на гръдния кош в ляво по средна и задна мишнична линия. Лекарите поискали да го приемат за болнично лечение, но П. отказал. Взел си болничен и около един месец не ходел на работа, а след случилото се подсъдимият бил освободен от работа, въпреки че останалите работници, сред които свидетелите Я. и П., изготвили подписка в подкрепа на Г..

Фактическата обстановка по делото е изяснена правилно от районния съд. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.т.1-3 от НПК – фактът на извършване на престъплението, авторството на подсъдимия в него, последиците от деянието, субективната страна на престъплението, личността на подсъдимия, конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които е извършено престъплението. С оглед на новосъбраните в хода на въззивното съдебно следствие доказателства и в частност заключението на допълнителната СМЕ настоящият състав упражни правомощията си, визирани в чл. 316 от НПК и установи ново обстоятелство, свързано с причиненото на св.П. увреждане, а именно, че му е нанесена травма – разместено счупване по мишечната линия на две ребра – 8-мо и 9-то в ляво, а не и на 7-мо и 10-то ребро вляво, като в тази насока експертите Г. и Р. са категорични, че при разчитане на рентгеновата снимка на пострадалия не са установени данни за фрактурни линии и/или за прекъсване кортикалиса на костните структури на 7-мо и 10-то ребро вляво, поради което и с оглед доказателствената тежест в производството, съдът прие за установено по категоричен начин единствено счупването на 8-мо и 9-то ребра в ляво. Така приетото ново обстоятелство не води до промяна на медикобиологичната характеристика на увреждането на П. – трайно затруднение на движението на снагата, нито до механизма на получаването ѝ – срв. експертното заключение „...е контактно увреждане, причинено от действие с голяма травмираща сила на твърд тъп предмет с ограничена по площ контактна повърхност...много добре може да се обясни ...с

нанесен му един удар в областта на лява гръдна половина със свита в юмрук ръка. Причиняването на описаното мекотъкнно увреждане с подлежащо счупване на ребра не би могло да се обясни с нанесен удар с длан...“.

Фактическите констатации на първоинстанционния съд са направени след правилен анализ на събраните по делото доказателства – обясненията на подсъдимия Г., показанията на свидетелите Д.П., Р.Н., К. Я. и Д. П., заключението на съдебномедицинска експертиза, както и писмените доказателства по делото.

Приетата от въззивния съд фактическа обстановка след самостоятелен анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред СРС доказателства по същество се припокрива с установената от първоинстанционния съд (с изключение на установеното счупване единствено на 2 ребра, а не на приетия от СРС брой - 4 ребра), като настоящият съдебен състав не констатира нарушения при оценъчната дейност на СРС на събраните по делото доказателства – както поотделно, така и в тяхната съвкупност. Постановянето на показанията на пострадалия П. в основата на фактическите изводи относно авторството на деянието и механизмът на причиняване на съставомерното увреждане е съобразено с пространно обсъдената в мотивите на първостепенния съд свидетелска годност на П. от една страна, а от друга – житейската правдивост и вътрешната убедителност на свидетелстването му, изводими от яснотата, последователността и подкрепеността на разказа му от други събрани по делото доказателствени средства – показанията на св. Р.Н. и заключенията на двете СМЕ. В този смисъл св. П. е категоричен относно начина на получаване на увредата – чрез нанасяне на удар с юмрук от страна на подс. Г.. Така описаният от свидетеля П. механизъм е коментиран в заключенията на първоначалната и допълнителна СМЕ, като и в двете експертите са категорични, че описанието на механизма на получаването ѝ добре отговаря да е получен именно чрез удар с юмрук в областта на лява гръдна половина, което потвърждава разказа му респ. оборва обясненията на подс. Г., че го е бутнал с отворена длан. В този смисъл направеното във въззивната жалба оспорване наличието на престъпление и механизма на получаването му не се явяват основателни, защото съпоставката между данните в гласните доказателствени средства (показанията на пострадалия, обясненията на подсъдимия) и способът за проверката им води до заключението, че заявеният от пострадалия начин на получаване на увредата е съответен на данните, съдържащи в показанията и съответно – оборва обясненията. В този смисъл направеният доказателствен извод на СРС, че телесната повреда на П. е причинена по начина на нанасяне на удар с юмрук в областта на лявата гръдна половина от страна на подсъдимия е правилен и кореспондиращ с съвкупния анализ на доказателствената маса, събрана по делото. Ето защо и след самостоятелен анализ въз основа на вътрешната убедителност, качествена характеристика и подкрепеността на показанията на св. П. от останалия събран по делото доказателствен материал, въззивният съд ги счеете за достоверни и съответни обективната истина, поради което

ги цени в тяхната цялост.

Наличието на увреждане на здравето на П. и неговата медикобиологична характеристика се установяват несъмнено от двете посочени заключения на СМЕ.

В обясненията си подс. Г. оспорва наличието на престъпление и неговото участие в извършването му, отдавайки увреждането на здравето на П. на събитие извън поведението си. Законосъобразна е констатацията на СРС за неправдоподобност на застъпената от подсъдимия версия, израз на правото му на защита, като в тази насока СРС е изложил подробни съображения, които настоящата инстанция напълно споделя и преповтарянето им се явява ненужно; изолираността им от останалия събран по делото доказателствен материал, житейската им недостоверност, състоянието на пострадалия непосредствено след случилото се, разказът му за случилото се пред дъщеря му св. Р.Н. правят доказателствения извод за несъответствието на обясненията на подс. Г. с обективно случилите се събития за обоснован и съобразен с правилата на формалната логика.

Констатацията на първата инстанция за еднопосочност и безпротиворечивост на доказателствената съвкупност относно част от съществените за правилния изход на делото обстоятелства се основава на правилна съпоставка на информацията, съдържаща се в събраните по делото доказателствени средства относно част от попадащите в предмета на доказване факти – датата и мястото на деянието, служебните взаимоотношения, наличието на конфликт между подсъдимия и пострадалия и конкретните обстоятелства, довели до ескалиране на взаимната им неприязън. За посочените обстоятелства по делото не съществува спор и те се установяват несъмнено от обясненията на подсъдимия, показанията на пострадалия и свидетелите К. Я. и Д. П., както и от писмените доказателства.

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав счита, че съвкупността от доказателства, събрани по делото, несъмнено установява авторството на подс. Г. в извършване на инкриминираното деяние и механизмът на причиняване на телесната увреда, като от заключенията на СМЕ се установява медико-биологичната ѝ характеристика.

Ето защо и след самостоятелен анализ на събраните и проверени по делото доказателства, настоящият съдебен състав споделя съществените констатации на първата инстанция по фактите.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд в законосъобразно е заключил, че подсъдимият Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Несъмнено от обективна страна подсъдимият е причинил на друго- на св. Д.П., средна телесна повреда, изразяваща се счупване на ребрата в ляво по мишнична линия (8 и 9 ребра), което нараняване е реализирало медико-биологичния признак на

трайно затрудняване движенията на снагата. Причиняването на нараняването е осъществено от подсъдимия Г. чрез нанасяне на удар с юмрук в областта на лявата гръдна половина на св. П., вследствие на който съставомерният резултат е настъпил, като между извършените от подсъдимия действия и причиненият вредоносен резултат е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Подс. Г., с оглед на новосъбраните от въззивния съд доказателства и в частност заключението на допълнителната СМЕ, следва да бъде оправдан по обвинението, че е счупил 7-мо и 10-то ребра на пострадалия П..

От субективна страна подсъдимият е действал умишлено, при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал обективните условия на деянието, а именно общественотоопасния му характер - знаел е, че то е от естество да увреди здравето на пострадалия, и отражението му върху действителността /общественоопасните последици, изразяващи се във факта на конкретното причинено увреждане/, с което е изпълнен интелектуалния момент от умисъла. Налице е и волевият момент - подсъдимият е искал, пряко е целял настъпването на общественотоопасните последици от конкретен вид. Съдът намира, че деецът е действал с пряк умисъл, като във волеви аспект пряко е целял настъпването на причинената телесна повреда, като в тази връзка съобразява обективно механизма на деянието - нанасянето на удар с голяма сила, със свита в юмрук ръка в уязвими области, които действия водят неизбежно до причиняване на конкретния вредоносен резултат, а оттук и сочи на желание за причиняването му.

Справедливо, в съответствие с изискванията на чл. 36 от НПК и при условията на чл.54 от НК е и наложено на подсъдимия Г. за престъплението по чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК наказание – 9 (девет) месеца лишаване от свобода. Размерът на наказателната санкция е съобразен с баланса на смекчаващи и отегчаващи обстоятелства при индивидуализиране на наказателната отговорност – фактът, че деецът не е осъждан, добрите му характеристични данни, неговата трудова ангажираност от една страна и противопоставящите им се завишена степен на обществена опасност на деянието, изразена във взаимоотношенията с жертвата. Въззивната инстанция счита, че правилно СРС е определил наказанието при превес на смекчаващите отговорността на подс. Г. обстоятелства, над минималния, но под средния предвиден в закона размер и така определеното наказание с оглед личността на подсъдимия би постигнало в достатъчна степен целите както на генералната, така и на специалната превенция и би мотивирало същия за в бъдеще към спазване на установения в РБ правопорядък. Приложението на института по чл.66, ал.1 от НК за срок от 3 (три) години съответства на целите по чл.36 НК, тъй като данните за личността на подс. Г. са добри и може да се направи основателно предположение, че за постигане целите на наказанието не се налага ефективно изпълняване на наложеното наказание. В този смисъл така индивидуализираното от СРС наказание е съответно на

конкретното престъпление / чл. 35, ал.3 от НК/.

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл.189, ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, като в тежест на подс. Г. следва да бъдат възложени и направените във въззивното производство разноси за изготвяне на допълнителна СМЕ в размер на 846 (осемстотин четиридесет и шест) лева.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, други съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и основание 334, т.3 и т.6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, НО, XIV въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда, постановена на 30.03.2022г. по НОХД № 1451 от 2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 състав В ЧАСТТА, с която подс. Г. Д. Г., с установена по делото самоличност, е признат за виновен за това да е причинил на пострадалия Д.Л.П. счупване на 7-мо и 10-то ребра вляво, като го признава за НЕВИНОВЕН и го ОПРАВДАВА по това обвинение.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата, постановена на 30.03.2022г. по НОХД № 1451 от 2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 състав в ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

ОСЪЖДА подс. Г. Д. Г., с установена по делото самоличност, да заплати в полза на Държавата и по сметка на СГС сумата от 846 (осемстотин четиридесет и шест) лева, представляваща направени във въззивното производство разноси

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____